

Arrest

nr. 130 323 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 september 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 17 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 maart 2012 een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie. Deze aanvraag wordt op 31 augustus 2012 geweigerd. De weigeringsbeslissing wordt aan verzoeker op 20 november 2012 betekend tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten, met een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Het beroep tegen deze beslissingen wordt door de Raad op 23 januari 2014 verworpen.

1.2. Op 4 juli 2014 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 11 augustus 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt verzoeker op 13 augustus 2014 betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

1.4. Op 17 september 2014 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten: naam: A voornaam: E.M. (...) nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

m Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

0 artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20/11/2012 (bijlage 20, waarvoor op 17/06/2014 een nieuwe termijn van 30 dagen werd toegestaan) en op 13/08/2014 (bijlage 13). Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 03/10/2011 liet betrokkene een wettelijke samenwoning registreren met een Nederlandse onderdane (Mevr. SCA). Op 02/03/2012 diende betrokkene een aanvraag vestiging in op basis van deze wettelijke samenwoning (bijlage 19 ter). Op 31/08/2012 werd hem deze aanvraag geweigerd door de DVZ samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 20/11/2012 met het bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13). Het schorsende beroep tegen deze beslissing werd door de RW verworpen op 23/01/2014. Op 25/03/2014 werd de wettelijke samenwoning met CS eenzijdig stopgezet. De bijlage 35 werd op 17/06/2014 ingetrokken en betrokkene kreeg diezelfde dag betekening van een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten van 30 dagen.

Betrokkene diende op 04/07/2014 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/08/2014 en deze beslissing werd hem betekend op 13/08/2014 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op 20/11/2012 door de gemeente Antwerpen en op 13/08/2014 door de gemeente Retie geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Suriname .

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 13/08/2014 (bijlage 13)."

1.5. Op 17september 2014 wordt verzoeker eveneens een inreisverbod van drie jaren opgelegd (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid." (RvV 158 901 - Pagina 4).

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds op 13 augustus 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 17 september 2014. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 18 september 2014 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 27 september 2014 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 22 september 2014 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van verzoekers beroep toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

2.3. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van verzoeker echter dat in het verzoekschrift een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wordt ingeroepen, waardoor verzoeker van een langere beroepstermijn kan genieten nu in het bestreden bevel geen rekening wordt gehouden met zijn samenwonen met een nieuwe partner en het voorgenomen huwelijk.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM, al dan niet samengelezen met artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat de Verdragsluitende Staten, in het kader van beroepsprocedures, voorwaarden van procedurele aard hanteren, zoals termijnen en vormvereisten, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwenning uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Verzoeker betoogt niet dat de beroepstermijn zoals deze in casu geldt onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwenning uitmaakt.

In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot de termijn van vijf dagen vermeld: *“Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden.”* (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, 9).

In casu moet worden opgemerkt dat verzoeker reeds op de hoogte was van het standpunt van de verwerende partij met betrekking tot zijn voorgehouden nieuwe relatie. In de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet,

onontvankelijk werd verklaard, werd rekening gehouden met de nieuwe relatie van verzoeker. Er evenwel duidelijk gesteld:

“Betrokkene stelt een duurzame relatie te hebben met mevrouw x. Van zodra de echtscheiding van mevrouw X definitief is, wensen zij de procedure van wettelijke samenwoning op te starten. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of een land daartoe gemachtigd. Van zodra de echtscheiding van zijn partner definitief is, staat het betrokkene vrij de procedure tot wettelijk samenwoning te starten via de geijkte weg.”

Deze onontvankelijkheidsbeslissing werd verzoeker betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals blijkt uit punt 1.3., op 13 augustus 2013. Verzoeker werd daarbij een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen verleend. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 13 augustus 2013 werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich ten volle bewust was van de mogelijke gevolgen bij het niet naleven van het bevel betekend op 13 augustus 2014, met name dat hij blootstond aan een risico op gedwongen verwijdering.

De Raad stelt vast dat verzoeker over ruim voldoende tijd beschikte om zich te wapenen tegen een verwijdering van het grondgebied en zijn rechtsbescherming te organiseren. Hij beschikte over voldoende tijd om een advocaat te contacteren en een beroep in te dienen. Hoewel verzoeker ruim de tijd had, gezien zijn vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen, heeft verzoeker echter geen beroep ingediend bij de Raad tegen de in punt 1.3. vermelde onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel, maar koos er voor om geen gehoor te geven aan dit voornoemde bevel. Het heden bestreden bevel met vasthouding met het oog op verwijdering is in deze het sluitstuk van verzoekers onwil om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker verwijst naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM als grond voor het toekennen van een langere beroepstermijn dan de wettelijk bepaalde 5 dagen, benadrukt de Raad dat de loutere omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd in België, niet tot een gerechtvaardigde verwachting leidt op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. Verzoeker dient daartoe echter wel overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag tot verblijfsmachtiging worden ingediend.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). De bestreden beslissing verhindert niet dat mevrouw x hem in het land van herkomst of elders komt opzoeken. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met mevrouw x en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM die hem in casu ontslaan van de plicht om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen binnen de wettelijke voorziene beroepstermijnen.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES